

Andersen_s Contemporary Art
15. oktober - 19. november 2005

Til venstre for indgangen i Galleri Andersen_s afslører et lyserødt forhæng et bizart, lavendelfarvet univers, hvor digitale fostermotiver, kvindekøn, kunstige negle og hår er gennemgående elementer i kunstnertrioen Ingen frygts udstilling, der både omfavner og håner den populærkultur, den tager afsæt i.

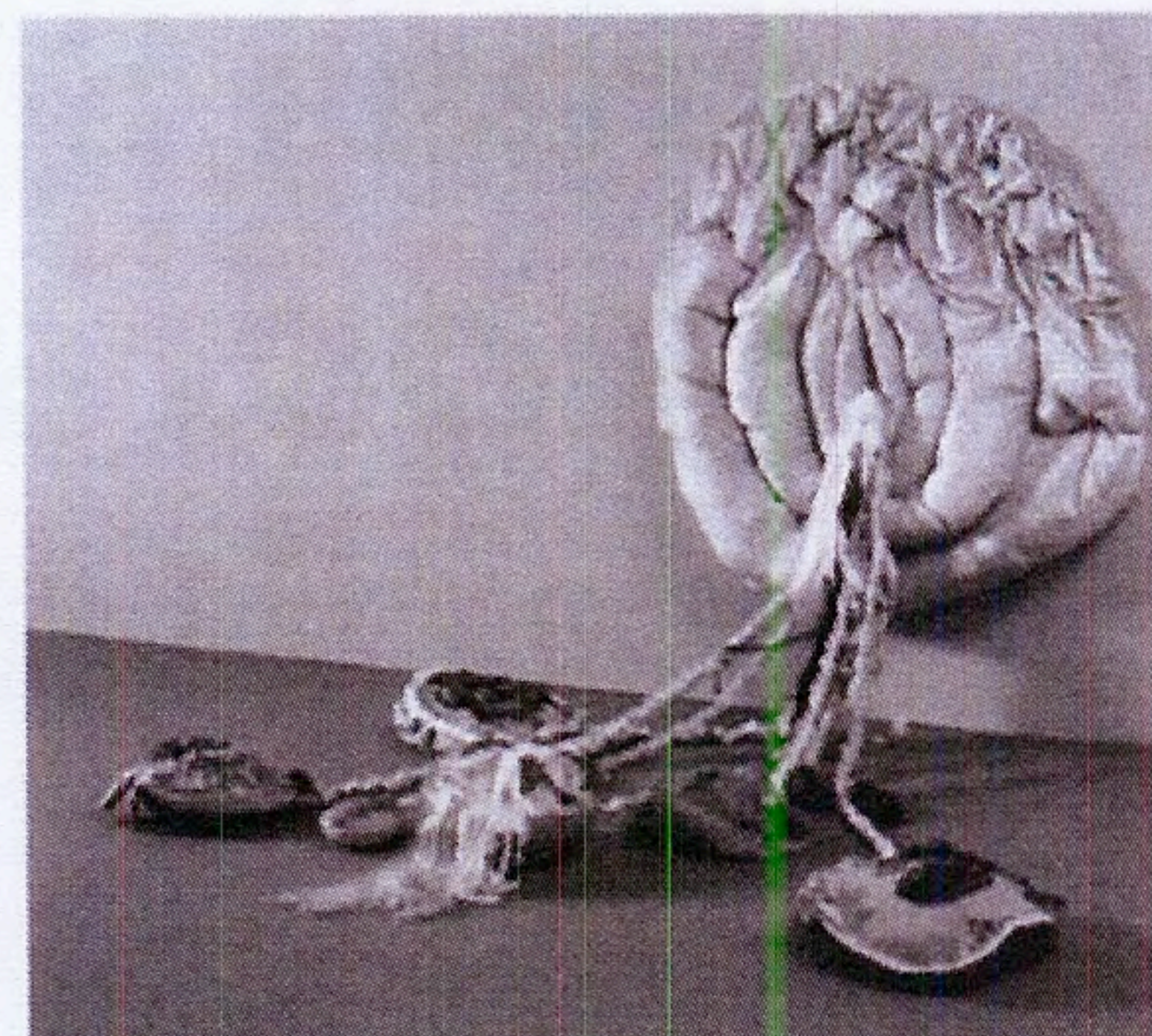
Ingen Frygt: *Sick Little Oyster*

Speak to the Hand
183 x 50 cm., mixed media, 2005
Foto: Anders Sune Berg

Udstillingen Sick Little Oyster består af kollager, fotografier og objekter, der på idiosynkratisk vis kombinerer en udtalt æstetisk bevidsthed med noget der minder om middelmådigt højskolehåndarbejde. Umiddelbart en lidt desorienterende konstellation, men dog med en sært forførende effekt. Der er noget befriende uhøjtideligt over de lidt tacky materialer, den tilfældige finish og udstillingens legende attitude. Det samlede visuelle udtryk opponerer næsten hysterisk mod trendy livsstilsæstetik og tilbyder en pause fra den massive dominans af designermøbler, samtalekøkkener og styling, der gennemsyner enhver krog af mainstreamkulturen i så udtalt en grad, at det næsten er blevet selve formålet med tilværelsen. Underteksten kunne være, om konsensusfundets betydning i dag ligger i en enighed om, at alle har ret til et fedt køkken. Forbrug er blevet omdrejningspunktet for, hvordan vi som moderne mennesker iscenesætter vore liv, og netop iscenesættelsen som kulturelt fænomen er et af udstillingens centrale tematikker.

Med både fascination og mistænksomhed undersøger Ingen frygt aspekter af populærkulturen og visualiserer det op-

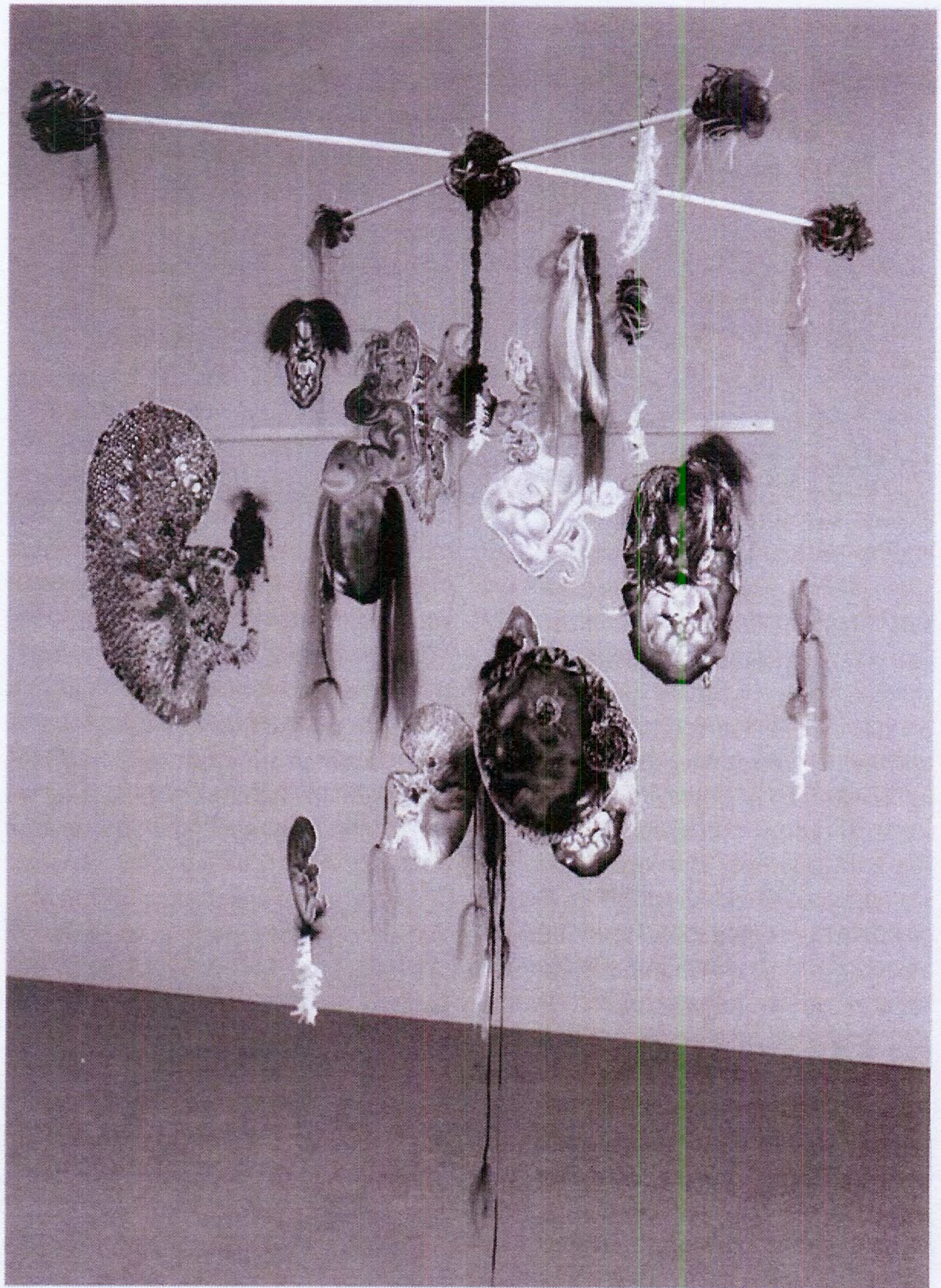

Ye Moste olde Mothership
of all anciente Motherships, 2005
Foto: Anders Sune Berg

levede i et uprætentløst sprog, der balancerer mellem fjollet latterliggørelse, skarp kritik og nysgerrig afsøgning af muligheder. Værket "Voodoo child" er en mobile sammensat af digitale fostermotiver ophængt i en gren prydet med hår og negle. Materialernes syntetiske karakter illustrerer reduktionen af det feminine, frembragt af forestillinger om det naturlige og oprindelige. "Ye Moste olde Mothership of all anciente Motherships" udgøres af et stort vægophængt, hudfarvet kvindekøn i nervøs velour, ud fra hvis midte navlestrengslignende snore i samme materiale forbindes til et antal farverige pudeagtige objekter, der ligger spredt ud på gulvet påsat knapper, fjer, stofstykker og mere kunstigt hår. Kvindekønnet er hér stort, uskønt og vulgært reproducerende. Begge værker fremstiller idéen om et feminint univers som et primært kulturelt produkt og karikerer simplificeringen af kvindelighed som noget essentielt frugtbart.

Udstillingens perspektiv på kulturskabte konstruktioner er dog ikke entydigt kritisk, men peger også på de muligheder populærkulturen, som identitetsskabende redskab åbner for. Denne dobbelthed gør, at udstillingen ikke stagnerer i en forudsigelig variant af kunst i et feministisk ærinde, der udelukkende handler om et opgør med patriarkalske systemer. Ved at betragte selvscenesættelse som

en aktiv størrelse, der benyttes til at bygge tilværelsen op omkring billeder og fortællinger, markeres det performative aspekt af kønsidentitet og identitet i det hele taget. I en række fotografier optræder de tre kvinder. Ingen frygt udgøres af, som blege danske sambadansere, grinnende strippere, engelske fodboldfans og japanske ganguopiger. Kritikken af den kulturskabte kønskonstruktion bliver hér nuanceret gennem selviscenesættelsen, hvorigennem mulighederne for at vælge og transformere individuel identitet hyldes. Kultur er ikke blot en spændetrøje af snævre normer for tilværelsen – snarere synes Ingen frygt at foreslå, at det kulturelle felt ønskes som et tag-selv bord af muligheder, hvor betydning kan skabes, undermineres og omformes qua bevidste valg om selvrepræsentation. Det mærkeligt upræcise begreb kultur, der dækker over et komplekst landskab af menneskers udtryk, handlinger og produkter, bliver i Ingen Frygts optik en form for sprog. Set som sprog er kultur en aktiv udtryksmåde, der udgøres af tegnsystemer og betydninger. Disse tegn er med til at bencævne, definere og kategorisere os i relation til forskellige identiteter og tilhørsforhold. Med legesyge ma-

Voodoo Child

230 x 150 x 150 cm., mixed media, 2005

Foto: Anders Sune Berg

nøvrer navigerer Ingen frygt i dette sprog og bruger det som performativt rum til at forhandle og forskyde eksisterende betydnings- og værdisystemer. Udstillingens styrke ligger netop i denne måde, hvorpå Ingen frygt læner sig tilbage i en leg med det visuelle som mulighedsfelt og insisterer på dette sprogs potentiale og relevans i forhold til at producere modbilleder på dominerende repræsentationsformer i vor kultur.

Af Katarina Stenbeck

Ingen Frygt er Sigrun Gudbrandsdóttir, Hannah Heilmann og Anna Maria Helgadóttir.

MØD TRIOEN
INGEN FRYGT:

DE UOVERVINDELIGE FRA ISLAND

Kollektiv kunst – udstil din egen top-10-kanon • Mød filminstruktøren Wong Kar-Wai, som Tarantino gerne vil lege med • Fyld maven op på Østerbro • Rødgrød til folket – Djæviens Advokat varmer op under hippiekoryfæerne Røde Mor • Lou Reed om at falde i søvn i undergrundsbanen • Nye barer på gamle flasker

Det handler om at angribe klicheer, gøre budskaber spiselige og tage strøttanker alvorligt. Den islandske trio Ingen Frygt har på fire år vundet både priser og anerkendelse for deres musikvideoer, animationer, fester og designs. Nu udstiller de på Islands Brygge.

Interview

Af Christina Zemanova
Ekelund

Totempelen er et fire meter langt nedløbsrør svøbt i symboler. Øverst hænger gipsafstøbninger, menneskehår og bomuldsbryster. Nederst er afrikanske heksepapmachemasker klistret fast ved siden af pengesedler med påskriften 'Get rich or die trying'.

Peelen er Ingen Frygts bidrag til en udstilling, der åbner på Islands Brygge i dag. »Det handler om, at vi gerne vil have succes, penge og kærlighed. Og ikke vil have succes, penge og kærlighed – i hvert fald ikke for enhver

pris. Og så tror vi på, at man godt kan besværges ting«, siger Anna Maria Helgadóttir, der sammen med Sigrún Gudbrandsdóttir og Hannah Heilmann udgør den islandske trio Ingen Frygt.

Kunstudstillinger er det seneste påfund, de tre piger har fået. Ingen Frygt debuterede for tre år siden som musikvideoproducenter, vandt to priser og kom i stald hos et engelsk produktionsfirma. Siden har de designet bog- og cd-covers, arrangeret fester og spillet som dj's. Alt sammen med en farverig form for islandsk feminisme, hvor kønsroller og klicheer instinktivt bliver angrebet og vendt på hovedet. »Da vi startede Ingen

Frygt, var planen, at vi helt vildt gerne ville lave ting, vi ikke havde forstand på. Og insistere på, at det havde vi forstand på – eller lære det hen ad vejen«, forklarer Hannah Heilmann.

Det næste halve år skal de udstille seks forskellige steder, og lige nu bruger de al deres tid på værkstedet på Vesterbro for at blive klar. Sammen med Anna Maria Helgadóttir tager Hannah Heilmann imod denne eftermiddag i tredje baggård bag Vesterbrogade. På et loftsrum med malede plankegulve arbejder de, mens de hører musik på en bærbart Mac og plejer deres tømmermænd med bananer og vand. De var ude at drikke absint i nat, mørkeblåt blev på bagsiden af håndledene afslører nattens rute og matcher Anna Marias neonblå mascara.

Det tredje Ingen Frygt-medlem, Sigrún Gudbrandsdóttir, var hverken med i nat eller nu. Hun fik kejsersnit for tre dage siden og holder derfor barsel i et par uger.

Det hele begyndte som en

strøtanke, der blev taget alvorligt. En dag i 2001 kom Hannah Heilmann ind i sin søsters Sigrúns køkken og sagde: »Jeg har tænkt på at lave et firma, det skal hedde Ingen Frygt«. Og Sigrún svarede: »Helt klart, det gør vi«.

Brød med kedelige job

Tidligere på dagen havde Hannah snakket med en ven, en følsom musiker, »der har prøvet alle bønnekure med tang, magnetterapi og dingdong«.

Han havde forklaret hende, at det modsatte af kærlighed ikke er had, men frygt.

»Han havde talt om bønner i to timer, så jeg syntes, dette her var utrolig klogt og lidt virkelig sjovt«, siger Hannah Heilmann. »Vi skammede os meget over navnet i starten. Vi syntes simpelthen, at det lød så irriterende. Men vi tænkte, at det er ligesom, når man køber en plade, man er vild med nogle sange og hader andre. Og det ender med, efter mange, mange år, at den sang, man syntes var den allermost latterlige, i virkelig-

heden er den bedste, fordi den stryger mod hårene. Den kradsler lidt i såret«, tilføjer Anna Maria Helgadóttir.

De tre brød med kedelige job og studier, der ikke rigtig fungerede. Det første år gik med at holde møder, hvor de lavede alle mulige regler for deres trio – uden at vide, hvad det var, de ville. Næste skridt var at producere et lille stykke musik og en musikvideo, og derefter fik de overtaget pladeselskabet BMG til at lade dem producere videoen med hiphopbandet Malk de Kojin.

Derefter ringede de til instruktøren Christoffer Boe og bad ham være medinstruktør. Men selv om de aldrig havde prøvet at lave film før, ville de ikke have, at den etablerede instruktør bestemte noget som helst.

»Til sidst sagde han: »Hvis jeg skal lave en video sammen med jer, slår jeg jer ihjel. I er jo allerede instruktører. Gør det dog bare selv«, fortæller Anna Maria Helgadóttir.

I 2003 vandt de en Danish Hip Hop Award og en Da-

nish Music Award for Malk de Kojin-videoen. Pigerne regnede med, at telefonen nu ville begynde at kime. Men der skete ingenting.

»Den eneste, der ringede, var en fyr, der gerne ville have lov til at lave en T-shirt, hvor der stod Ingen Frygt på, fordi han var fan af os. Ellers sad vi bare og ventede. Hvis vi havde været fra Jylland, havde vi nok været mere gesjæftige og businessmindede, og så havde vi benyttet muligheden for at ringe alle op og sige: »Vi har vundet denne her pris«. Men i det mindste blev vi så opblæste af succesen, at jeg til sidst tog til London og gik ind på et kæmpestort produktionsfirma og sagde: »Se, hvor dygtige vi er«. Og vi endte med at blive signet«, siger Anna Maria Helgadóttir.

»Fordi det giver jo sig selv, at hvis man er en kvinde, er dygtig og kæmper sin egen kamp, så er man jo feminist. Men det betyder jo ikke, at man gider gå til kæmpe fest med en million andre feministe, fordi det kan jo godt være, at man bare synes, at de er nogle kvajpander«.

Islandsk power

Hannah har læst kunsthistorie, Anna Maria har designet tøj og haft et galleri, og Sigrún er grafiker. De kendte på forhånd stort set intet til den verden, de vovede sig ind i, »og det er godt, for hvis vi

vidste det, ville vi have sat os ned og spillet ludo i stedet. Vi vidste ikke, at vi ville komme til at bruge 500 timer og få 2 kroner ud af det. Det er det gode ved ikke at være skolet«, siger Anna Maria, der som den eneste af de tre piger er født på Island.

Sigrún og Hannah er søskende, og de har boet i Danmark hele deres liv. Alligevel ligger den islandske arv fra deres mor centralt placeret hos alle pigerne.

»Det islandske i os er meget en temperamentsting. I det ligger en uovervindelig, for kvinder har ret meget at skulle have sagt i Island. Det kan man mærke på vores mødre og den måde, vi er blevet opdraget på«, siger Hannah.

Derfor har Ingen Frygt svært ved finde den rette holdning til feminismen.

»Vores mødre er indbegrebet af feministe. De bestemmer alting selv, lader sig ikke tromle af noget som helst, arbejder virkelig hårdt og gør sig umage med det, de laver. I Island hersker kvinderne på landjorden, og mændene fisker. Kvinderne sidder hårdt på magten, mænd bestemmer utrolig lidt. Det er også derfor, at vi bare synes, det er en sindssyg tanke, at mænd skulle dominere os«, siger Anna Maria, der egentlig synes, at feminismen er fint, bare kedeligt at snakke om.

»Hvis man dygtig og kæmper sin egen kamp, så er man jo feminist. Men det betyder jo ikke, at man gider gå til kæmpe fest med en million andre feministe, fordi det kan jo godt være, at man bare synes, at de er nogle kvajpander«.

»Det islandske i os er meget en temperamentsting. I det ligger en uovervindelig, for kvinder har ret meget at skulle have sagt i Island«.

Hannah Heilmann

»Hvis man dygtig og kæmper sin egen kamp, så er man jo feminist. Men det betyder jo ikke, at man gider gå til kæmpe fest med en million andre feministe, fordi det kan jo godt være, at man bare synes, at de er nogle kvajpander«.

»Desuden bliver musikvideoer rent faktisk set. Det gør kunstvideoer ikke«.

land, går på strippklub, møder en stripper og tager hende med ind i et privat rum.

»Men i stedet for at det udvikler sig til sex eller sådan noget, så tager de to hinanden i hånden og danser kinddans og er søde, rare og kærlige over for hinanden. Så man får fornemmelsen af, at det er to meget ensomme mennesker, der har fundet hinanden i et splitsekund.

Ikke en kærlighedshistorie, men en historie om ensomhed.

Det ville jo nok ikke ske i virkeligheden, men hvis det gjorde, ville det være helt vildt rart«, siger Anna Maria. Og Hannah tilføjer, at det måske sker hele tiden – »man får det

bare ikke at vide«.

Anna Maria: »Vi tager fat i de feministiske klicheer. Men det er ikke proklameret, det er ikke et korstog. Det sker helt af sig selv. Og det er lettere spiseligt, når det ikke er en aktion. Men mere et indlæg i en debat. For jeg tror, at folk, især mænd, bliver ret forskrækkede, når man proklamerer meget. De bliver væk i det«.

I stedet gælder det om at få folk til at spekulere ved at vise dem noget, de gerne vil se. For eksempel en sjov video med læk-

re piger og masser af farver, men hvor budskabet er et andet end det, folk forventer.

»Et af vores argumenter for at lave musikvideoer er, at man kan sende en hel masse budskaber af sted uden at tvinge det ned over hovedet på folk. De tror ikke, at de skal tænke, men i virkeligheden kommer

de til at tænke lidt alligevel. De tror, at de skal konsumere, hygge sig og have det sjovt, og så sniger vi nogle ting ind og hæber på, at det hænger fast«, siger Anna Maria, og Hannah tilføjer:

»Desuden bliver musikvideoer rent faktisk set. Det gør kunstvideoer ikke«.

ibyen@pol.dk

Ingen Frygt udstiller på Andersens Contemporary Art, Islands Brygge 43, fra 29. april til 25. juni. Åbent tirsdag-fredag kl. 12-17. Lørdag kl. 12-15.

Ingen Frygt:

“Sick Little Oyster”

Andersens-s Contemporary Art

Islands Brygge 43, 2300 Kbh.K

14.10-19.11.2005

KUSSEKUNST

På netportalen aok.dk finder man lige nu en liste over hovedstadens fem mest hippe gallerier.

Men, man har glemt et: Andersen-s, hvor byens p.t. mest interessante udstilling finder sted: ”Sick Little Oyster” af den danske samarbejdsgruppe Ingen Frygt. Tre kvinder, der helt sikkert ved noget om tamponskift på flytoiletter.

Det er tale om en udstilling i kategorien Kussekunst. Denne hæderkronede kunstgenre - introduceret af den amerikanske kunstner Judy Chicago tilbage i starten af 1970'erne, hvor vagina - og ikke, som man normalt ser det - fallos, er det tegnmæssige udgangspunkt for et billedsprog.

De tre unge kvinder i Ingen Frygt har med statsgaranti aldrig hørt om Judy Chicago, og SÅ meget feministisk teori er der vel næppe heller blevet terpet igennem ved gruppemøderne. Til gengæld vil jeg vædde - hvad som helst - på, at de ved noget om tamponskift på et flytoilet. I hvert fald mere end min mand, der forleden undrende spurgte, hvorfor fanden kvinder brøler af grin over lige præcis dét? Men, på den anden side, hvornår skulle han så også være blevet tvunget til at teste dybden af toiletkummen på et fly!

Ingen Frygt har haft sine ben dér - og har i det hele taget benene solidt plantet i den visuelle kultur. De kender koderne, og de bruger dem på tværs af faggrænser. ”Sick Little Oyster” er deres første separatudstilling, og er nok mere kendt inden for musik-, mode- og partyverdenen, end af det gængse kunstpublikum. Gennem de sidste par år har gruppen produceret adskillige cd-covers, flyers, illustrationer til diverse magasiner og musikvideoer. Blandt andet modtog de i 2003 en ”Danish Music Award” og en ”Danish Hip Hop Award” for musikvideoen til Malk de Koijn.

På udstillingen hos Andersen-s er optikken rettet mod kroppen og kønnet, og Ingen Frygt bruger løs af ungpigeværelsets semiotik; fake-negle, falsk hår, masser af glimmer og fuck dig-attituden. De kender den kuglependekorerede maylandkalender - den med spiralryg - og de psykedeliske jeg-ke-der-mig-tegninger.

Det er teenagerperioden, som en ven af mig engang døbte ”lukket-pga-ombygning-årene”, der danner motivmæssigt udgangspunkt for en vedkommende og humoristisk visualisering af betragtninger over køn. Om at have alderen til at være en voksen, ansvarsbevisst kvinde og ikke orke konformiteten.

Ingen Frygt folder tøssetiden ud, der - mens den står på - fremstår som en lang frustration. De fleste opdager først for sent, hvilke perler af herlig selvoptagethed man nu er foruden. Men ikke Ingen Frygt, der velopløst jonglerer med alle koder, den visuelle kultur kan byde på. De må have brølet af grin, mens de producerede fosteruroen, besværgelsestæppet, gulvpuf-kussen og det vaginaproducerende kæmpe vægtæppe. Der er perler og falsk hår de rigtige steder. Der er glimmer og blonder - og væg-til-væg tæppet er sådan selvfølgelig lilla.

Kvinderne bag udstillingen har, som mange andre hippe thirty-something, sans for dårlig smag på den rigtige måde. Forskellen er, at de bruger deres viden som løftestang til en dialog med tungt stof. Det handler om seksualitet, køn og overskud. Det er længe siden, at dén diskussion er italesat med samme grad af bid og humor.

© Susan Hinnum

22. juni – 30. december 2005

DANISH – FRAMING THE FUTURE OF DESIGN

Udstillingen er Dansk Design Centers egen satsning i anledning af designåret 2005. Det er 100 produkter af nye danske designere, der præsenteres, og det er alt lige fra designercyklen, det nomadiske boligmodul og et kateter til kvinder til en interaktiv novellefilm, tapetdesign og en strikkebog, som inviterer publikum til at strikke videre på et halstør-

klæde. Udstillingen er delt ind i fem kategorier eller sfærer: *outernational* (det offentlige rum og branding), *help me help you* (rehabilitering- og medicodesign), *you better work* (arbejdspladsen), *blah. blah. blah.* (kommunikationsdesign, grafik etc.) og *home sweet home* (hjemmet som bolværk i en globaliseret verden).

■ Dansk Design Center
 HC Andersens Boulevard 27
 København
 ddc.dk

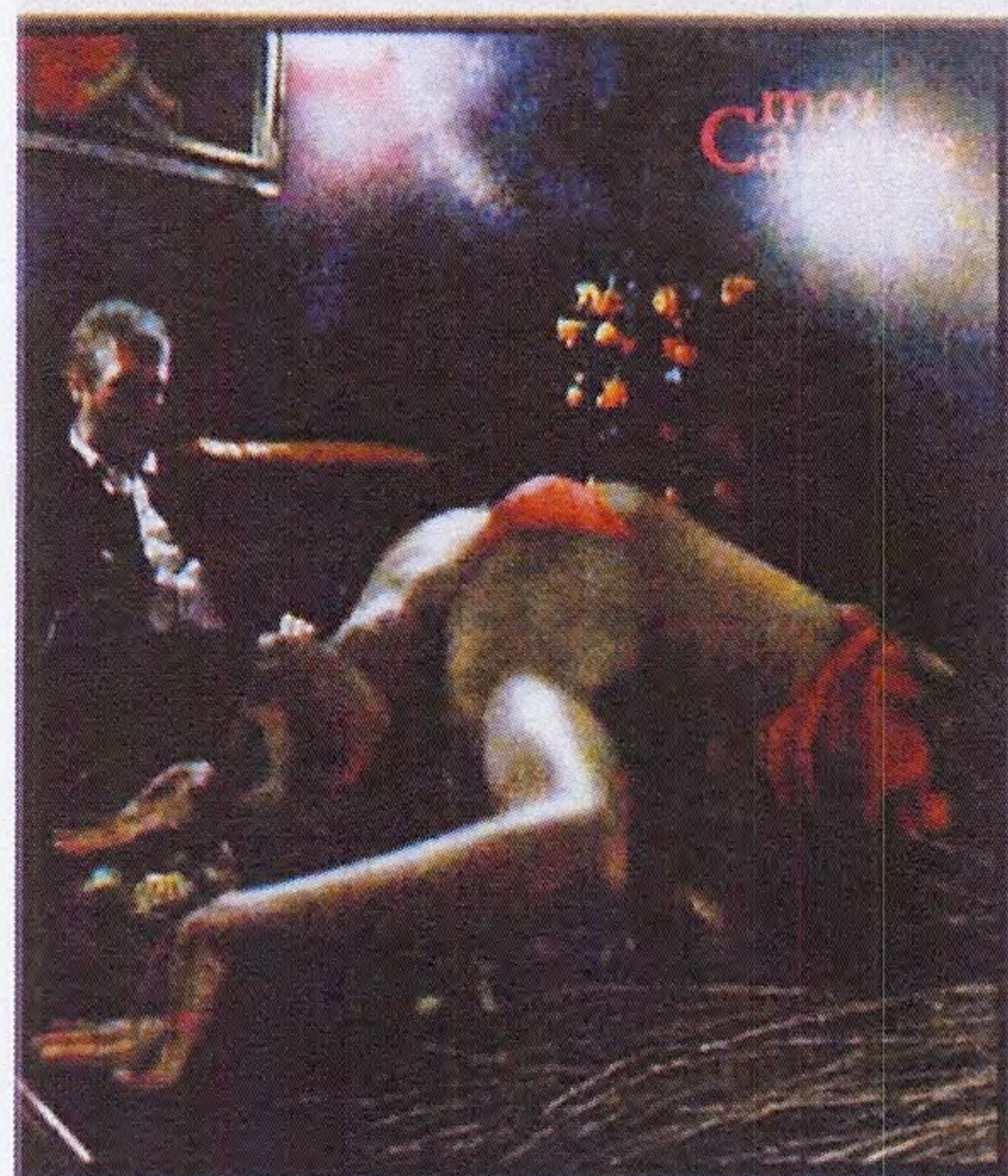

Dansk Design Center: DANISH - FRAMING THE FUTURE OF DESIGN III. Ingen Frygt

Könrøg på catwalken

Designkooperativet Könrøg går første gang sammen om et modeshow under modeugen i København med afsæt i et imaginært sanatorium i Botanisk Have – hvilket også er titlen på showet. Showet er blevet til i samarbejde med kunstnergruppen Ingen Frygt, som har dikteret et inspirationsoplæg til designerne og står for musikken under showet. Desuden har syv danske illustratører og kunstnergrupper skabt en udstilling med afsæt i samme oplæg. Illustrationer og tøj udstilles i modeugen frem til søndag 14. august på galleri RACA på Gl. Kongevej 37. Der er fernisering tirsdag 9. august; kl. 18-22. Könrøgs Spring/Summer 2006 show vises fredag 12. august kl. 21 i St. Kannikestræde 19. Dørene åbnes kl. 20.30. Entre koster 40 kroner, og billetter kan bestilles på tlf. 33327877. (jensen)

DERCOVER

i Caprice
 AN'T SAY NO FOREVER

Instruktion: Anna Maria Helgadottir, Jarni Einarsson, Sigrun Gudbrandsdottir
 Reykjavik, Island
 nr: December 2004

MOI CAPRICES DEBUT-ALBUM, *Once Upon A Time In The North*, var en rigtig gør-det-selv-plade. Den ambitiøse kvartet havde en finger med i alt, fra produktion over mikning til album-cover.

– Vi var optagede af at skabe et stringent univers omkring vores musik. Men med *You Can't Say No Forever* fik vi lyst til at åbne lidt op og få nogle andre vinkler på musikken, forklarer forsanger Michael Møller.

Så musikvideo og album-cover blev outsourcet til grafikerne, instruktørerne og fest-aberne i uortodokse Ingen Frygt:

– Vi kendte dem for Malk De Kojns *Vi Tager Fuglen På Dig*-video, Nikolaj Nørlands *Tændstik*-cover og en række andre ting, der hver især var vidt forskellige. Det virkede, som om de kunne få noget fedt ud af alt, de fik mellem hænderne, husker Møller.

Så Ingen Frygts islandsk-fødte Sigrun Gudbrandsdottir overtalte Moi Caprice til at stikke hovederne i en scanner og satte billederne sammen til et cover. Alle var begejstrede for resultatet, men:

– Det var dystert på en lidt vildledende

måde, skønner Gudbrandsdottirs kollega og landskvinde Anna Maria Helgadottir.

Helgadottir var på sin side blevet sat i sving med en musik-video til singlen *To The Lighthouse*. Hun havde besluttet sig for at fortælle historien om en hårdtarbejdende islandsk fisker, hvis udflugt til den lokale strip-bar tager en romantisk drejning.

– Videoen er faktisk en slags dokumentar-film: Fiskeren er en rigtig fisker, som jeg mødte på en bar i Reykjavik, stripperen er en rigtig stripper, og klubben en rigtig striptklub, fortæller instruktøren.

Musikvideoen kastede flotte still-billeder af sig, og da Ingen Frygt forsøgte sig med at bruge et af dem til coveret i stedet, faldt brikkerne på plads. Stemningen stemte.

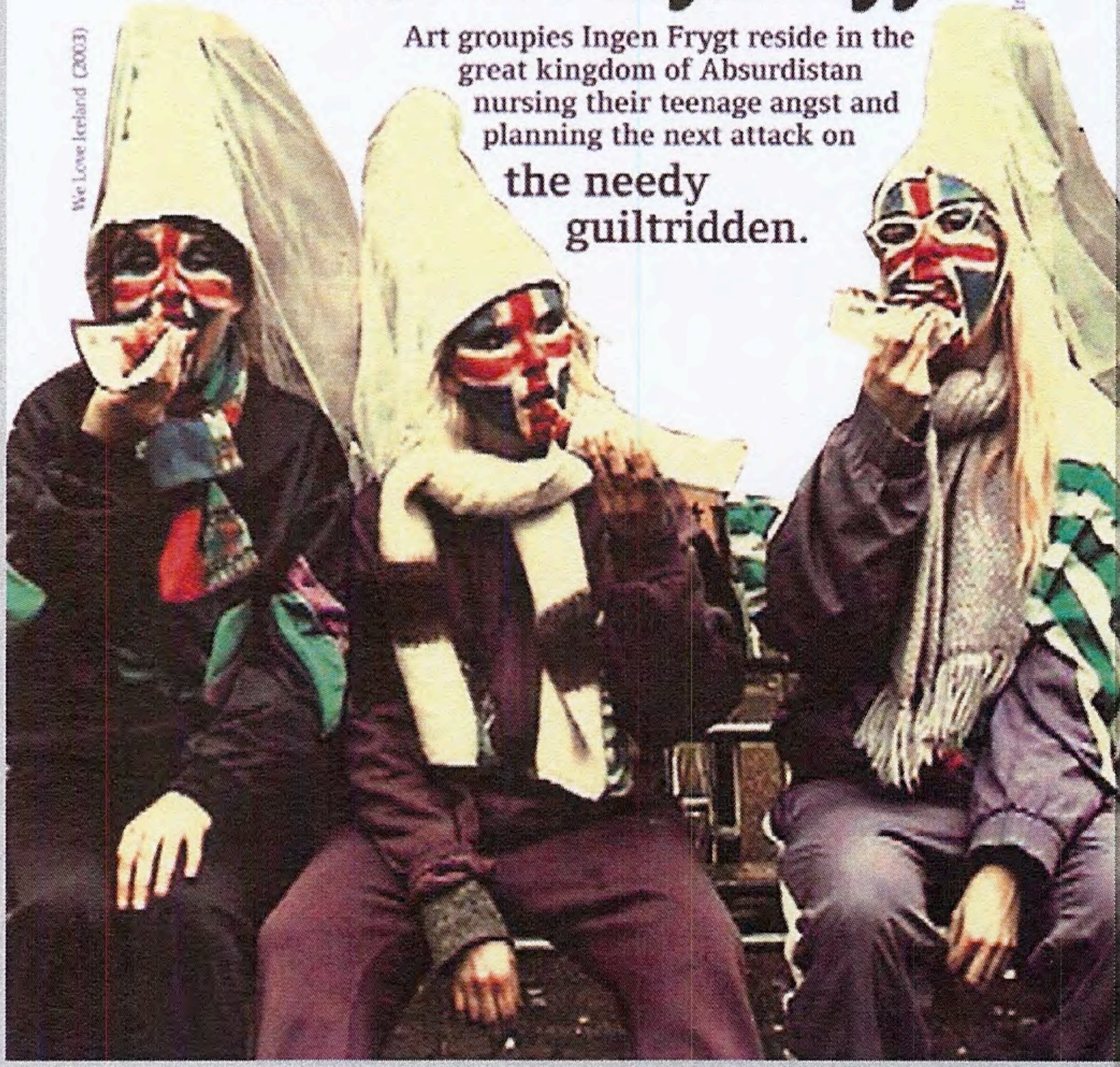
– Cover-billedet viser stripperen i færd med at slange sig indbydende på et bord. På den måde ligger der jo også en reference til titlen! griner Helgadottir.

Erik Barkman Petersen

HELLO, we are Ingen frygt

Art groupies Ingen Frygt reside in the great kingdom of Absurdistan nursing their teenage angst and planning the next attack on the needy guilt ridden.

We Love Ireland (2003)

Ingen Frygt Meets

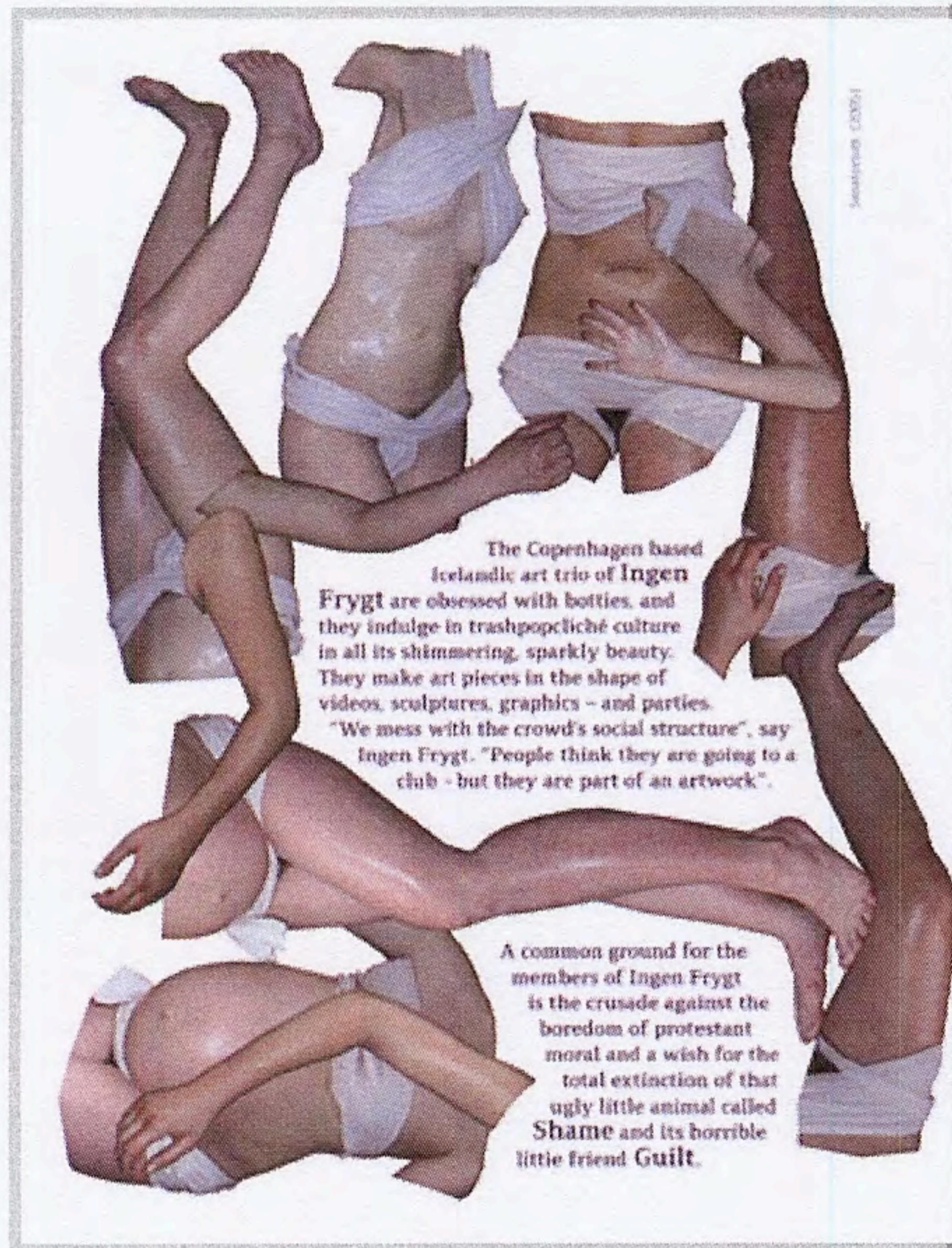

Democracy (2004)

Block illustrations (2005)

Trolley (2005)

Tom Ke

The Copenhagen based Icelandic art trio of Ingen Frygt are obsessed with bottles, and they indulge in trashpoché culture in all its shimmering, sparkly beauty. They make art pieces in the shape of videos, sculptures, graphics - and parties. "We mess with the crowd's social structure", say Ingen Frygt. "People think they are going to a club - but they are part of an artwork".

A common ground for the members of Ingen Frygt is the crusade against the boredom of protestant moral and a wish for the total extinction of that ugly little animal called Shame and its horrible little friend Guilt.

"Our art is like conjuration, more than it's a way of expression. Look, these poles got us pregnant" say Ingen Frygt. Their work can be seen at ingenfrygt.dk and at several exhibitions & film festivals soon to open.

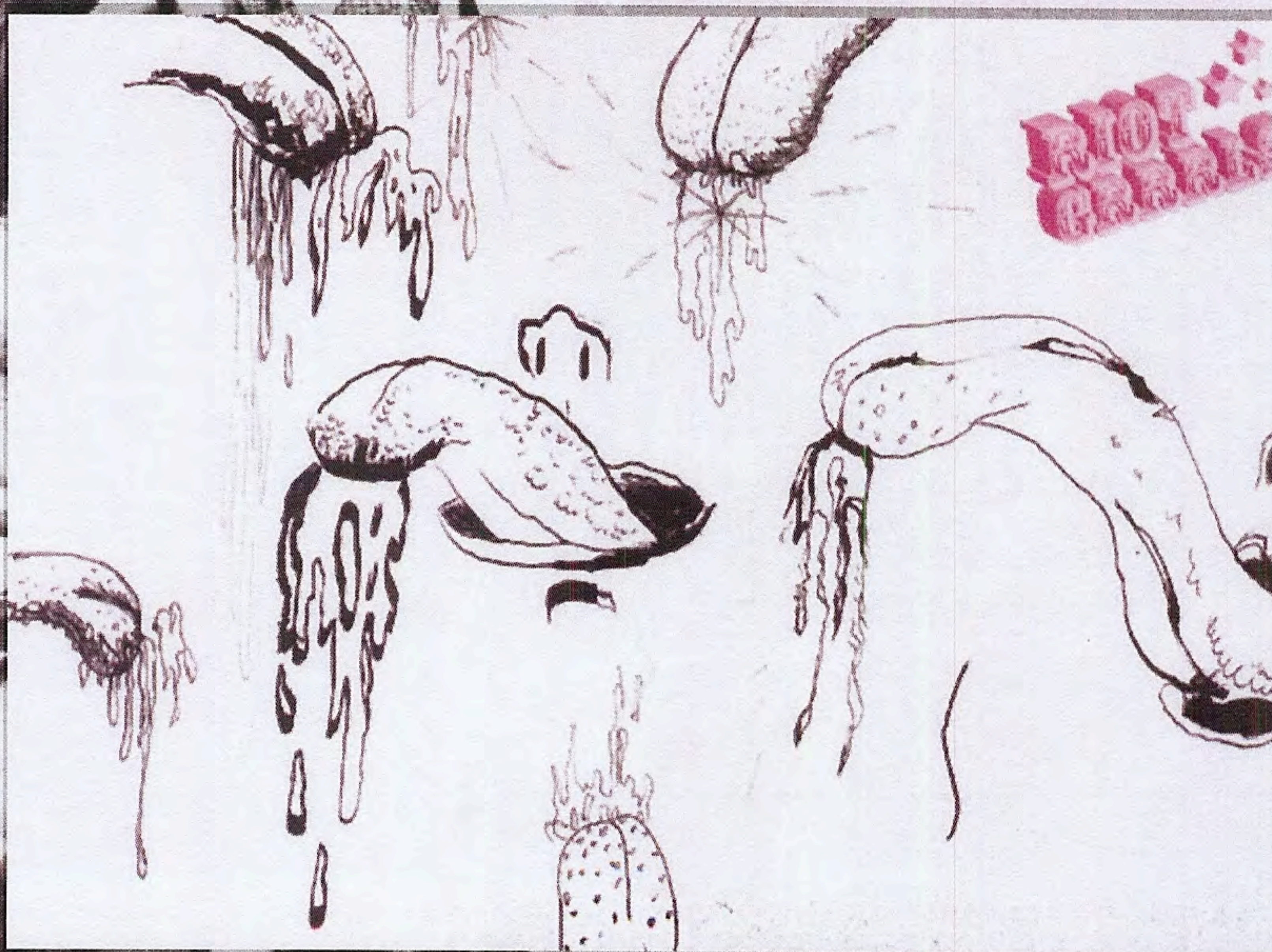
Ingen Frygt coming up:
 Andersen's Contemporary, Copenhagen: Solo exhibition 14 Oct-15 Nov. andersen.s.dk
 Portside Gallery, Chicago & website: portside-gallery.com
 Danish Design Center: Video & site-visit with/along artist! Due! 4th. dk.dk
 Berlinfestival, Hamburg: Musicvideo: Facts of life! November 2, 4, 6, 11 Nov. berlin-festival.org
 Copenhagen DOK Film Festival: Special Ingen Frygt feature 4-11 of Nov. epidius.dk
 EXPO 2005, Japan: Portrait of a movie: Kirby the movie! www.kirbythemovie.com

Photo by Poul Erik and Steffen (2005)

Musikvideoer

Ingen Frygt har stået bag en række anerkendte musikvideoer for blandt andet Malk de Koijn, Timbuktu, Moi Caprice, Kool Keith og Lazyboy. Danmark er dog nærmest et uland, når det kommer til produktion af musikvideoer, så pigerne håber på flere internationale opgaver via deres engelske produktionsselskab, Blackdog, som blandt andet også huser stjerneinstruktøren Chris Cunningham. Se pigernes musikvideoer på deres hjemmeside. Frem til den 13. november kan du også tjekke nogle af Ingen Frygt's kunstprojekter på udstillingen 'Human' i Dansk Design Center.

INGEN FRYGT FOR NEGERRØVE

De beundrer Peaches, fordi hun flytter grænserne for, hvor meget hår kvinder må have på benene, og hvor mange de må kneppe. Men kunstnertrioen Ingen Frygt barberer faktisk deres ben, og de benægter, at deres prisbelønnede musikvideoer er direkte feministiske.

En væg er beklædt med vinyl på den ene side, mens spanske cancan-kjoler nærmest falder ned fra skabet i den anden ende og ligner en altædende farverig kæmpeblomst over en kingsize seng. Et bredt tv har, bizart nok, fået en hæklet pyntedug på, og foran to store vinduer står et bord med en laptop på. Det her er Anna Maria Helgadóttirs hjem og kontor for tiden. Her bydes der på varme æbleskiver med flødeis og kaffe latte, mens snakken går på feminisme, sex og musikvideoer.

Ingen Frygt er en professionel legeplads skabt af Anna Maria og hendes to veninder Hannah Heilman og Sigrun Gudbrandsdóttir, der alle er bosat i København, men stammer fra Island. Ensemblet, hvis eneste reglement består i at gøre præcis, som det passer dem, så længe de skrider af grin undervejs, er i dag reduceret til to, da Sigrun ligger på Rigshospitalet midt i et kejsersnit.

»Alt hvad vi udtaler os om, er Sigrun fuldstændig enig i«, fastslår pigerne, og i øvrigt skal interviewet helst slutte inden besøgstiden på Riget, så de kan nå at hilse deres legekammerat og kunstpartner tillykke med babyen.

»Peaches burde være præsident!«

Lige netop numser er gennemgående i Ingen Frygts kunst. Store, sorte negerrøve, der gynger i takt til beatet. Men hvorfor er de røve acceptable, imens de svingende bagdele i MTV-videoerne kan virke anstødelige.

»Det hænger nok sammen med, at vi opfatter os selv som mere nænsomme overfor andre kvinder. Vi elsker kvinder og synes, at kvindekroppe er vildt skønne. Der er ikke en snert af misbrug i det, vi laver. Det er der ofte, når mænd filmer kvinder med meget lidt tøj på. På det felt tror jeg, vores arbejde udstråler meget mere kærlighed og respekt«, siger Anna Maria.

»Vi forstår for eksempel ikke, hvorfor Beyoncé skal stå uden tøj på og gnide sig op af en brandhane, når hun er mangemillionær«, fortsætter hun. »Det er så tydeligt, at instruktøren har gjort det på en lummer måde, fordi han gerne vil i seng med hende. Hvis vi havde lavet det, havde hun set helt vildt lækker ud, og ikke lignet en two dollar prostitute. Vi ville have skabt en helt anden vibe omkring det, fordi vi selv er kvinder. Orv ja, shake that booty girl«, halvbræber Anna Maria og svinger armen over hovedet.

Peaches som præsident

Anna Maria, Hannah og Sigrun beskæftiger sig, ud over musikvideoer, også med reklamer, grafisk design og kunstprojekter. Men lige meget hvad de rører ved, så er det med et kvindeligt udgangspunkt. Nøjagtig som de originale riot grrrls i begyndelsen af 90'erne.

Hvad er jeres definition på en moderne riot grrrl?

»Moderne riot grrrls spiller med musklerne og ryster røven. De skider på det hele og tænker ikke over det. Det er vist ikke at opfinde den dybe tallerken at sige, at Peaches er en fantastisk riot grrrl. Hun er super sej, fordi hun giver sig selv lov til at være vildt seksuel. Samtidig flytter hun grænserne for, hvad en kvinde er, hvordan hun ser ud, hvor meget hår hun må have på benene, og hvor mange hun må kneppe. Hun burde være præsident«, ler Anna Maria og fortsætter:

Rigtige og forkerte røve

Det kan godt være, at den nærmest vulgære seksualitet i Ingen Frygts musikvideoer for eksempelvis Malk de Koijn og Kool Keith synes at kritisere kvindebilledet i hiphop-kulturen, men trioeren føler ikke, at de følger en udtalt feministisk dagsorden. De vil ikke puttes i den kasse.

»Jeg har altid syntes, at det var latterligt det her med at forskanse sig i en gruppe. Ligesom det er latterligt, når mænd går i mandeklubber og drikker sig fulde og siger hrm hrm hrm...«, fortæller Anna Maria og laver mandegrimasse.

»Jeg har nok altid forholdt mig på en typisk dansk måde til feminismen. Alene det at sætte ord på det, ser jeg som et ligestillingsproblem. Jeg kan sagtens se, at der er brug for, at nogen gør det, men jeg har selv svært ved det. I virkeligheden burde det være en selvfølge, at man er feminist, uden at man behøver at adressere det. Men det er vel en integreret del af vores kunst. Man kan jo ikke lade være med at tænke over kvinderoller, og over hvad man kan og ikke kan lide. Hvordan er det for eksempel okay at vise en numse, og hvordan er det ikke okay, og hvad er forskellen?«, spørger Hannah.

»Jeg tror, at det vigtigste som kvindelig kunstner er at gøre op med alle klicheerne og prøve at gøre nar af dem. Ikke at det behøver at betyde, at man selv vil have hår over det hele. Det punkt er jeg i hvert fald ikke nået til«, tilstår hun.

»Missy Elliot er også sej, fordi hun gør det hele selv. Hun skriver, synger og producerer selv. Hun har formået at træde ind og markere sig på nogle mandsdominerede felter. Jeg kunne sidde og remse folk op i en time, som jeg synes er seje«, siger Hannah.

»Faktisk synes vi, at alle kvinder der gør noget, er seje. Det er meget sværere som kvinde. Så bare det at gøre noget og opnå noget er supersejt i sig selv. De har fra starten et højere plankeværk at kravle over, når de ikke er en del af mandeklubberne. Mændene styrer stadig branchen. Sådan er det jo bare«, siger Anna Maria og slår sig på lårene som en skipper.

Beastie Girls

Hvis Beastie Boys kæmpede for retten til at feste, så slår Ingen Frygt et frygtløst slag for retten til at more sig med total kunstnerisk frihed. De har ikke valgt deres navn, fordi de er frygtløse, men fordi de ønsker at være det. Nu er det et manifest, som de konstant forsøger at leve op til. Det sætter en dagsorden, som også betyder, at de kan kaste sig over alle genrer og kunstformer. De insisterer på at multi-taske, så de ikke keder sig og ikke bliver sat i bås.

»Det virker som en kvindeting, det her med at målet ikke er det vigtigste i sig selv, men at vejen og det at have det sjovt i selve processen er mindst ligeså vigtigt. Kvinder er dygtige til at forstå, at det også er vigtigt at dø af grin og rulle ned ad en bakke«, siger Anna Maria.

Pigerne elsker at spille med musklerne, ofte i så høj grad, at de bliver skræmte over deres mandlige udtryk. Hvorefter de hopper i tøse-grøften og strør om sig med lyserøde blomster og farver for at dysse det hele lidt ned.

»Ingen af de ting vi laver, hverken vores kunst eller musikvideoer, siger bevidst: Det her handler om kvinder. Men på en eller anden måde er netop kvinden ekstremt meget på spil i vores ting. Vi får tit henvendelser fra folk, der reagerer på kvindesynet eller gerne vil samarbejde med os, måske netop fordi vi er kvinder. Det sætter selvfølgelig kvinderoollen på spil, samtidig med at det rummer en ambivalens. Noget som mange kvindelige kunstnere ofte møder og dermed tematiserer. På den ene side er man fascineret af kvinden som billede, og på den anden side synes man, at billedet er helt fucked up«, slutter Hannah og ruller med sine blå øjne.

FROSTSKRIG OG KRYSTALGITAR. Ingen Frygt, der tager udgangspunkt i samba i Fælledparken, New Age-industrien og de japanske Ganguro-pigers teenageverden, lover en festlig fernisering – PR-Foto

Fra samba til Ganguro-piger

Det handler om underholdningsindustrien og måder at danne identitet på hos trioen Sigrún Gudbrandsdóttir, Anna Maria Helgasdóttir og Hannah Heilmann, tilsammen kendt som **INGEN FRYGT**. På deres udstilling hos Andersen_s på Islands Brygge tager Ingen Frygt udgangspunkt i samba i Fælledparken, New Age-industrien og de japanske Ganguro-pigers teenageverden. Heller ikke ferniseringen bliver kedelig, for her spiller 'Ordkløver', der lover både stormrommer, frostskrig og krystalguitar.

Ingen Frygt: Sick Little Oyster, Andersen_s, Islands Brygge 43, København. Til 19. november.